

দৈনিক অগ্রন্থ

সামাজিক দায়বদ্ধতাত অবিচল

৭ ড'নাল্ড ট্রাম্পৰ সভাত অন্তর্ধাৰীৰ আতংক
১৫ ইডেনত সঞ্জীৱনী পালে অসম ৰঞ্জী দলে

৮ অৰ্থনীতিৰ বিকাশ মানেই
জনসাধাৰণৰ উন্নতি নহয়

• ৩১তম সংখ্যা • গুৱাহাটী • সোমবাৰ ২১ কাতি ১৪২৩ ভাৰ্ষৰাব্দ ৭ নবেম্বৰ ২০১৬ চন ■ DAINIK AGRADOOT • Guwahati • Monday 7 November 2016 মৃচ্ছ

'ইটালীৰ অনুৰৰ কৃষি ক্ষেত্ৰসমূহৰ পৰা নিউয়াৰ্কৰ ভেৰণীয়াকৈ লোৱা ঘোপমৰা গৃহাংশলৈ প্ৰজিত পৰিয়ালসমূহে সেই সুদীৰ্ঘ পৰিক্ৰমা কালছোৱাত আঁকোৱালি লোৱা নতুন জীৱনটোৰ লগত নিজকে খাপ খুৱাই ল'বলে প্ৰৱল সংগ্ৰামত লিপ্ত হৈছিল। সেই পৰিয়ালসমূহৰ পৰা এঞ্জেলুজি-কৰ্বো পৰিয়ালটো ব্যতিক্ৰমিক নাছিল। বৰঞ্চ সেই পৰিয়ালটোৱে যেন অন্যৰ তুলনাত অধিক সংগ্ৰাম কৰিবলগীয়া হৈছিল। পৰিয়ালৰ মূৰব্বীৰ আসনত আছিল দুটা পৰিয়ালৰ পঢ়া, বিধৰা আৰু মাত্ৰ লুচিয়া চাটো। তেওঁৰ দুৰ্দান্ত মনোবলে আৰু এঞ্জেলুজি-কৰ্বো পৰিয়ালটোক মন্দাৰ কালছোৱা আৰু যুদ্ধৰ আৰম্ভণিৰ বৰ্ষকেইটাত সুৰক্ষিত কৰিছিল। পিছে তেওঁ ইটালীয় আৰু আমেৰিকান মূল্যবোধৰ মাজৰ সংঘাত প্ৰতিহত কৰিব নোৱাৰিলে, তেওঁ পৰৱৰ্তী সময়ত হোৱা বক্ষপাত আৰু হিংসাৰ জুইক স্তৰ কৰাৰ পাৰিছিল...’ ইয়াৰ পৰাই লুচিয়া চাটোৰ জীৱন সম্পর্কে আমাৰ অনুসন্ধিৎসা আৰম্ভ হয়—

**দ্য ফৰশ্যুনেট
পিল্ট্ৰিম : লুচিয়া
চাটোৰ জীৱন সংঘাত**

দিগ্ৰিদৰ্শন

প্ৰতিদীন গৃহৰ
সেইখনেই, যিথনৰ
মূল উপপাদ্য বিষয়
সমাপ্ত নকৰাকৈৱে
শেষ কৰা হৈছে।

ইটাল’ কেলভিনো
ইটালীৰ সাহিত্যিক

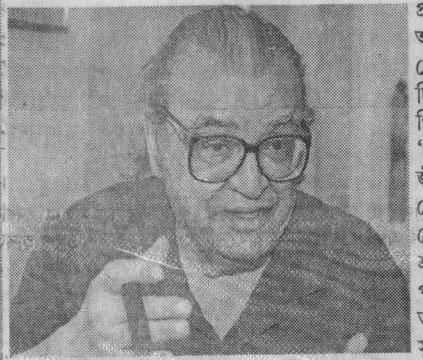
মাৰিঅ’ পুজোৰ বিখ্যাত সৃষ্টি ‘দ্য গড়ফাডাৰ’ৰ কথা যিমান পঢ়াৱৈয়ে জানে, তেওঁৰ অন্য এক মনোৰম উপন্যাস সৃষ্টি ‘দ্য ফৰশ্যুনেট পিল্ট্ৰিম’ৰ কথা হয়তো সিমানে নাজানিব পাৰে। দুয়োখন উপন্যাসৰ বিষয়বস্তু আৰু পটুভূমি ভিন্ন। সেইদৰে ঔপন্যাসিকৰ দৃষ্টিভঙ্গীও ভিন্ন। তথাপিতো, স্বয়ং উপন্যাসিকৰ নিজৰ ভাষাত তথা উপন্যাস দুখনৰ দুটা কেৰীয়া চৰিত্ৰ লুচিয়া চাটো (দ্য ফৰশ্যুনেট পিল্ট্ৰিম) আৰু ভিটো কৰলিয়ানি (দ্য গড়ফাডাৰ)ৰ চৰিত্ৰ মাজত তুলনা কৰিবলৈ দুয়োটা চৰিত্ৰত ফুটি উঠা মালসিক
দৃঢ়তা আৰু প্ৰতিবুল
পৰিষ্ঠিতিৰ বিৰুদ্ধে
ঝুঁজ দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত
সাক্ষ্য পৰিলক্ষিত
হয়। অন্য কথাত
ক’বলে গ’লে ‘দ্য গড়ফাডাৰ’ৰ বচনা কৰাৰ পূৰ্বে ৰচিত হোৱা ‘দ্য ফৰশ্যুনেট পিল্ট্ৰিম’ৰ কেৰীয়া
চৰিত্ৰ লুচিয়া চাটোৰ প্ৰতিকপকলে ভিটো কৰলিয়ানিৰ চৰিত্ৰটোৱে গঢ় লৈছে। ঔপন্যাসিক মাৰিঅ’
পুজোৰ বচনা পঢ়া পঢ়াৱেসকলৰ বাবে এইটো এটা বৰ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ দিশ।

সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা
ড° নিভাৰাণী ফুকন

বাধ্যত পরি গৃহভূমির পরা অচিন হস্তলে প্রবেশ করিবলগীয়া হোৱাৰ দুখ আৰু হতাশা কেনেকুৰা সেয়া ভুক্তভোগীয়েহে ক'ব পাৰে। বিংশ শতকাৰ আৰম্ভণিৰ দশককেইটাৰ আমেৰিকালৈ ইটারোপৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা শৰণার্থীৰ সৌৰ্য হৈছিল। ইটালী, স্পেইন, জাৰ্মানি, বিভিন্ন আফ্ৰিকীয় দেশৰ পৰা সেই সময়হোৱাত, নিৰাপদ আশ্রয়হস্তকাপে বিবেচিত হোৱা আমেৰিকালৈ উপনিষিত দেশসমূহৰ পৰা জীৱন আৰু জীৱিকাৰ নিৰাপত্তা বিচাৰি বিপুল সংখ্যক লোকে ঢাপলি মেলিছিল। জন্মৰে পৰা দৰিদ্ৰতাৰ লগত পৰিচিত লুচিয়া চাট্টাইত নিচিন কিশোৰীবিলাকে ইটালীৰ দুৰ্গম অপ্রলিত অৱস্থিত অনুৰূপ কৃতিপামত কঠোৰ প্ৰমত নিয়েজিত পিতৃ-মাতৃৰ পৰা সোণালী ভবিষ্যতৰ প্ৰতিক্ৰিতি লাভ কৰা নাছিল। কৃষক পিতৃৰ আদৰৰ জী হোৱা সহেও পিতৃয়ে তেওঁক এক যোগ্য, সন্মানিত বৈবাহিক জীৱনৰ প্ৰতিক্ৰিতি দিবলৈ অপুৰণতা প্ৰকাশ কৰে। অক্ষম পিতৃয়ে তেওঁৰ জীৱেক কোনোৰা ব্যক্তিক 'গতাই' দিবহে পাৰিব, অনুষ্ঠানিকভাৱে জীয়েক সেই ব্যক্তিক 'সন্মান' কৰিব নোৱাৰিব। পিছনতে লুচিয়া চাট্টা, নামৰ ছোৱালীজনীৰ তাইৰ মৰমৰ পিতৃৰ প্ৰতি থকা শ্ৰাঙ্কা, ভক্তি আৰু আস্তৰিকতাৰ অস্ত পৰিছিল। তাৰ পৰিৱৰ্তে ছোৱালীজনীৰ মনত তাইৰ দেউতাকৰ প্ৰতি ক্ষেত্ৰ আৰু অভিমান সৃষ্টি হৈছিল। পৃষ্ঠীভূত ক্ষেত্ৰ আৰু অভিমান লৈয়েই তাই সিইতুৰ গাঁৰবে অন্য দৃঢ়জী ছোৱালীৰ লগত আৰেকিলৈ যাৰলৈ সংষ্ঘৰ হৈছিল। কিছু দিনৰ বাবে তাইৰ শৈশবত খেলৰ সংগী হোৱা ল'ৰা ঐজন তাইৰ জীৱনসংগী হিচাপে হিঁড়ি হৈছিল। ল'বাটি আমেৰিকত কৰ্মৰত আছিল। দুয়োৰে পিতৃ-মাতৃৰ মাজত চিনা-পৰিচয় থকা সুতে লুচিয়া চাট্টা আৰু ল'বাজনৰ পিতৃয়ে লগ লাগি গিৰ্জাত আনন্দানিক কাৰ্য সম্পাদন কৰে আৰু যথা বিহিতভাৱে সম্পাদন কাৰ্য নকারাকৈ লুচিয়া চাট্টাৰ এখন অচিনাকি মহাদেশত অচিনাকি পুৰুষ এজনৰ অংকশায়নী হ'বলৈ নেপলচৰ পৰা নিউইয়ৰ্কলৈ জাহাজত পঠিয়াই দিয়া হৈছিল।

'কেৱল দৰিদ্ৰভাবে দৰিদ্ৰতাৰ লাজ কি তাক বুজি পায়। সেয়া মহা পাপীজনৰ লাজতকৈ অধিক তীব্ৰ। পাপী ব্যক্তিৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ এটা সন্তাই তেওঁৰ সিটো সন্তাক পৰাভূত কৰে, সেই ফালৰ পৰা চাৰলৈ গ'লে পাপীজনো বিজয়ী হিচাপে পৰিগণিত হয়। কিন্তু দৰিদ্ৰসকল ধৰণপৰ্যন্ত সম্পূৰ্ণৰূপে পৰাপৰত হয় : তেওঁলোক পৰাপৰত হয় পুথিৱৰখনৰ হাতত, ভাগ্য আৰু সময়ৰ হাততো তেওঁলোক পৰাপৰত হয়। তেওঁলোক ভিক্ষাৰী হি অহৰহ কাৰোবাৰ দয়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। যিসকল শতকাৰ ধৰি দৰিদ্ৰতাৰ কবলত পৰি কৰ্বকাই আছে, তেওঁলোকৰ বাবে সত্যনিষ্ঠ কৰ্মৰ মহাহ এটা কৃপ কথা মাথোন। তেওঁলোকৰ সদাচাৰে তেওঁলোকলৈ অপমান আৰু লাজ কঢ়িয়াই অনাৰ বাহিৰে আন একে নানে।'

দৰিদ্ৰতা নামৰ দানবটোৱে লুচিয়া চাট্টাইত নিচিনা দুৰ্ভাগীয়া মানুহনোৰক সাধাৰণভাৱে মানুহৰ নিচিনাকৈ জীৱাই থাকিবলৈকৈ সুযোগ দিয়া নাছিল। সেই দানবটোৱে তাৰ ক্ষুবধাৰ হাতোৰাৰে চাট্টাইত নিচিনা দুৰ্বলগীয়াবোৰক অঁচুবিৰ বক্তাৰত কৰিছিল। সহজৰ এটা সীমা থাকে। লুচিয়া চাট্টা এঙ্গেলুজিয়েও নছুন ঠাইলৈ আহি যিমান দূৰ সন্তোষ দুৰ্ভোগ-দুর্যোগবোৰ সহজ কৰিবলৈ শিকিছিল। কিন্তু তেওঁৰ পতিয়ে তেওঁৰ সেই মনোক্ত, সেই তাগ, সংযোগক উচিত মূল্য দিব নাজানিলে। তেওঁ আনকি নিজৰ জীৱনটোকৈ অৱহেলা কৰিছিল। ফলত এদিন অসাৰধানবশতঃ তেওঁ বয়-বন্ধুৰ বোজাৰ লগত চেপা থাই মৃত্যুমুখত পৰিব। সেই সময়হোৱাত লুচিয়া চাট্টাই গৰ্ভত তৃতীয়টো সন্তান ধৰণ কৰিছিল। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ হমাহৰ পাছত ভিন চেঞ্জা বা ভিনচেটৰ জৰু। তিনিটা শিশু সন্তানসহ এগৰাবী দুৰ্বলতাৰ বাবেই হওক বা অনাছত বিপদৰ আশংকা কৰিয়েই হওক, ওচৰ-চুবুৰীয়া শৰণার্থী পৰিয়ালৰ ত্ৰৈসকলে লুচিয়া চাট্টাক গা এৰা দিলৈ। গৃহভূমিৰ মানুহে তেওঁক সেইদৰে নেওচা দিয়াৰ বাবে লুচিয়া চাট্টা ব্যাথিত হৈছিল যদিও সেয়া সাময়িক ভাৰনাহে। পৰৱৰ্তী সময়ত সেই একেবিনি মানুহে ঝাঁংক কৰ্ণো নামৰ অকলশৰীয়া পুৰুষজনৰ লগত তেওঁৰ দ্বিতীয় বিবাহ অনুষ্ঠিত কৰে। ঝাঁংক কৰ্ণোৰে তেওঁক গিনো, চালভাতোৰ আৰু লীনা নামৰ তিনিটা সন্তানৰ জননী কৰিলে। পিছে দুৰ্দণ্ডজনক পৰিষ্ঠিত মানসিক চিকিৎসালয়ত থকা অৱস্থাত ঝাঁংকৰ মৃত্যু হয়। ভাগ্যই যেন দ্বিতীয়বাৰৰে লুচিয়া চাট্টার ফালে চাই হাঁহি মাৰিলে।

দুৰ্বাৰ বৈধুব্যৰ দুখ আৰু হাটা পিতৃহীন ল'ৰা-ছোৱালীক পোহ-পাল দি ডাঙৰ-দীঙ্গল কৰা কিমান

প্ৰত্যাহানপূৰ্ণ সেয়া লুচিয়া চাট্টার নিচিনা এগৰাবী দুৰ্বীয়া নাবীয়ে ভালদৰে বুজে। সেইবাবে ১৭ বছৰ বয়সীয়া পুত্ৰ লৱেঞ্জোৰে মাকৰ অবাধ্য হৈ চলিবলৈ যোৰাত তেওঁ দৃঢ় অথচ দুৰদৰ্শী পদক্ষেপ প্ৰহণ কৰিছে। সমৰ্পীৰ বাই বুদ্ধিবে কেনেকৈ কাটিব লাগে সেই কথা জীৱনৰ ধাত-প্ৰতিঘাতে অভিজ্ঞ কৰা লুচিয়া চাট্টাই ভালদৰে জন্মিলি। সেইবাবে তেওঁৰ চাৰিটা পুত্ৰৰ ভিত্তত তেওঁৰ লৱেঞ্জোৰ গতি-বিবিৰ ওপৰত তেওঁৰ চোকা দৃষ্টি আছিল। তেওঁৰ সেই শেন চুকুৰা দৃষ্টিৰ পৰা লি ছিলাতা দম্পতীৰ কুটিল অভিসন্ধিৰ নিঃসাৰ হৈছিল। পুত্ৰই ওপৰিধি ধন ঘটি মাকৰ হাতত সেই ধন তুলি দিয়ক বা নিদিয়ক সেইটো পিচৰ কথা। দৰকাৰী কথাটো হৈছে যে তেওঁৰ পুত্ৰই ১৮ বছৰত ভাৰ দিয়াৰ আগলৈকে মাতৃগৃহতে নেশ যাপন কৰিব। তাৰ অন্যথা হ'লৈ সি তাৰ নিজে সৰ্বাশ নিজেই মাতি আনিব।

তেওঁ দৰিদ্ৰ হ'ব পাৰে; কিন্তু তেওঁৰ মাজত ধৰকা গৃহভূমিৰ মূল্যবোধে তেওঁক তেওঁৰ অসহায় পৰিয়ালটোক থান-বান হৈ নোযোৱাকৈ বাধি বাধিবলৈ সাহস দিছিল। লি চিংলাতা ইটালীৰ পৰা আমেৰিকালৈ আহি শৰণার্থীৰ ভিতৰত সেইগৰাকী সৌভাগ্যবান ইটালীয়ান যুৱতী যি বিবিসম্মতভাৱে বিবাহ পাশত আৰদ্ধ হোৱাৰ পাছত পতিৰ লগত আমেৰিকাত উপস্থিত হৈছিল। অথচ সেইগৰাকী তথাকথিত সাধৰী ভদ্ৰ মহিলাই লৱেঞ্জোৰ লগত অবৈধ দৈৰিক সম্পৰ্কত লিপ্ত হৈছিল। পুত্ৰক সেই ব্যভিচাৰৰ পৰা বিবত কৰিবলৈ মাতৃ হিচাপে লুচিয়া চাট্টাই কৌশলী বাধিনীৰ দৰে লি চিংলাতা দম্পতীক জন্ম কৰিব থুজিছিল। পৰিষ্ঠিতিয়ে তেওঁক দৃঢ় হ'বলৈ বাধ্য কৰাইছিল। কিন্তু তেওঁ ভাগি পৰা নাছিল। সেইদৰে সমস্যাই তেওঁক চলাব পৰা নাছিল। লি চিংলাতা দম্পতীৰ হৰৰ অভ্যন্তৰতে তেওঁ অতি দৃঢ় কঠেৰে পুতেক সাৰধান বাণী শুনাই অহাৰ পাছত সেই দৃঢ়তাৰে তেওঁ কল্যাণ অঞ্জিতাবৰ প্ৰশংস সমধানকলে কৈছিল-'তই কামলৈ যাবি। এদিনৰ দৰমহাও কটা যাৰ নিদিবি। আমাৰ কাৰণে সেইখনিও পোৱা দৰকাৰ। আমাৰ নিচিনা মানুহ কেতিয়াও ধনী হ'ব নোৱাৰে।' (আগলৈ)

